

nades per la curiositat, agafà les tenalletes d'agafar les brases del carbó i les posà, entre llençol i llençol, al llit de la majordona.

Al cap de dos o tres dies, la majordona preguntà:

—Nenes, que per casualitat m'haven vist les tenalletes del foc?...

Les nenes, en sentir la pregunta, enro-

giren vergonyoses, mirant-se somrients de cua d'ull. Per fi, la que havia tingut la cèlebre pensada, contestà:

—Escolti, on dorm voste?

—Ai, ai... ves quina pregunta, ara!...

—Ja veurà, si dormís al seu llit ja les hauria trobades.

RA-TA-MA

DE LA RERAGUARDA AL FRONT

LLETRES AL MEU GERMÀ

IX

Estimat Pere:

Ahir va ésser inaugurada a les «Galeries Laietanes» de Barcelona, una exposició, descriptiva i demostrativa de la vida a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, en commemoració del XXI aniversari de la seva Revolució. Aquesta exposició és força interessant i em dona base per a parlar de la U. R. S. S. i dels catalans.

Deixa'm dir en primer terme que el conjunt de l'exposició — instal·lada amb força cura — és sumament interessant, car palesa, amb magnífiques fotografies directes, alguns dels més remarcables aspectes de com es desenvolupa la vida a la U. R. S. S., fugint de l'enfarcit d'estadístiques que, quan són en massa abundor, seran — no ho dubto — molt interessants per als estudiosos, però fatiguen al visitant que vol conèixer sumàriament el que és motiu de l'exposició. Per a fer-te'n un resum, et diré a grans trets, que aquesta es compon, gairebé exclusivament, de belles fotografies de gran tamany i amb molta escassetat de text, i aquestes reproduïen aspectes interessants, simis de la defensa del territori soviètic, per terra, mar i aire; de la pràctica que de tots els esports allí es fa; de la importància de la caça i de la pesca; de la festa del 1er de maig a Moscou; de la vida dels infants a la U. R. S. S.; de la proesa de la construcció del gran canal Volga-Moscu; de la conquesta del Pol i de les regions de l'Àrtic; del desenvolupament de la indústria; del que és l'economia «koljosiàna»; de l'art i del folklore; de tipus de les nacionalitats que componen la gran pàtria del proletariat i de paisatges de la mateixa. En sala especial, és glossada també la Constitució que el desembre del 1936, es va donar el poble rus i que en l'actualitat és oficialment vigent. També en la nau central hi ha una maqueta de grans dimensions, present dels petits pioners soviètics al nostre poble, treball de filigrana molt meritori.

Cal remarcar de la impressió que hom se n'emporta, l'atenció que especialment mereixen, als governants d'aquell país — ço que jo crec ha estat la base de l'èxit obtingut — les generacions que pugen; la cura primmirada als infants i la importància que donen als esports, tot això de cara a aconseguir una raça culta, sana i forta mirant al demà i és en el propi profit dels presents el preocupar-se, amb l'extraordinària atenció amb que ho fan els que han de succeir-los. La magnitud de l'obra realitzada en aquests vint-i-un anys, tant en la creació de noves indústries com la conversió de grans projectes en realitzacions, com per exemple el canal que uneix el mar Blanc amb el mar Bàltic i que posa en comunicació la capital

de Moscou (abans incomunicada marítimament) de manera directa i per mitjà de vaixells que poden ésser de gros tonatge, amb els ports d'arreu del Món, acrediten a aquest poble capaç de portar avant, com un altre difícilment ho faria, el gran projecte traçat d'unir la capital esmentada amb cinc mars diferents, proesa d'envergadura indiscutible. La intensificació del conreu de la terra per mitjà del sistema dels «koljoses» el qual «consisteix en donar tota mena de facilitats als que volen treballar la terra, d'acord amb la psicologia dels ciutadans de la U. R. S. S., i la importància cabdal donada al desenvolupament de les indústries, especialment la pesada, que de fet és un complement del conreu de la terra, i també de la part, no descurada, dedicada a la defensa del país, fan albirar en un futur proper al país dels Soviets com a un dels més rics i pròspers, que podrà desenvolupar-se amb una independència econòmica com cap altre; l'obra realitzada fins ara, els anys per a ells més difícils, fa creure que transcorreguts igual nombre d'anys, la tasca llavors realitzada, quantitativament i proporcionalment, serà enormement superior.

Aquestes i moltes d'altres deduccions es fa el que ha anat a visitar l'exposició que comento i que organitzada pels «Amics de la Unió Soviètica» no persegueix altra finalitat que la de difondre arreu el que és aquest gran país, gran per l'extensió del territori, per la seva població i per l'obra que realitza; i de quina manera es viu en el mateix, desferent així i amb proves fefaents l'equívoc semblat per tot a costa de grans dispendis del règim capitalista imperant arreu per tal de voler fer creure que el que passa a la U. R. S. S. és totalment diferent al que, de font directa, ens diuen hi succeeix, creant una atmosfera densa d'hostilitat envers el poble que superant dificultats indescriptibles ha aconseguit situar-se a un nivell esperancador, que és avui ja, ho serà molt més ben aviat, posseïdor d'una autoritat moral, superior a la de tots els altres Estats, ço que haurà estat aconseguit amb el propi esforç i en contra de la voluntat de gairebé la totalitat dels Estats (no de les nacions) quals ressorts són dominats pel capitalisme tentacular.

En voler ésser breu, m'adono que la meua lletra ha anat prenent unes dimensions que no permeten d'escriure't avui tot el que em proposava. Deixo, doncs, per a la setmana entrant l'escriure l'acabament amb referència a la posició dels catalans envers la U. R. S. S. tal com jo la veig.

Cordialment, com sempre, t'envia el seu efecte, el teu germà

RAMON

6 de novembre del 1938.

LA MORT

Per EMILI BAUDIN

(Vegis «Abril» núms. 5, 6, 8, 9 i 11)

I de fets miraculosos no és tan sols el Cristianisme que pot atribuir-se'n; no és el seu patrimoni exclusiu, sinó que ho és també de totes les religions que es recolzen en ells per augmentar el fervor dels creients. Els primers faraons, ajudats pels seus sacerdots, també en realitzaven. Els sacerdots de l'antiga Pèrsia, adoradors del foc, aconseguïen també tan sols amb llurs pregàries i amb llur força mental encendre el foc sagrat i dur a terme molts prodigis. A hores d'ara els fàquirs de l'Índia solen també fer públicament coses inconcebibles; també se'n fan sovint a Lasha, on resideix el Budha vivent; també en feien els sacerdots dels Inques. Llur enumeració fóra inacabable.

I tornarem ara a parlar de la vida d'ultratomba. Els pobles de la civilització grega llatina, tant de les diverses confessions cristianes com la musulmana, derivades totes elles de la religió mosaica, totes accepten l'Infern de què ens parla la Mitologia grega, un infern que fou inventat per Plató, deixeble de Sòcrates.

Totes les religions que no accepten la teoria de la reencarnació s'han vist obligades, per tal d'imposar la fe i la temença a una justícia immanent, de fer creure als seus adeptes que hi ha un lloc de càstig per als dolents i un de benaurances per als bons. De més, el Catolicisme fa creure en l'existència dels llims.

Doncs bé, ara anirem a demostrar que no hi ha cel ni infern ni llims en el sentit que se'ls dona actualment, però que tot i això, com hem dit abans, la vida d'ultratomba és la continuació, l'epíleg d'aquesta vida terrena; n'és una conseqüència.

Després del traspàs, l'individu, després d'haver-se després del seu cos físic, es troba esmaperdut, esverat com qui es troba sol en un lloc desconegut i que no troba ningú a qui adreçar-se. És un estat de torbació que pot durar molt i molt, segons el temperament de la persona. Acaba per reconèixer la seva situació, però els de temperament violent, els autoritaris, els impacients, se'ls fa gairebé impossible de conformar-s'hi. Es rebel·len, però tot és inútil. En canvi, aquell que és pacient, que té més conformisme, es resigna i no sofreix tant com aquell que és altiu i orgullós.

El que s'ha donat massa als plaers sensuals, a la seva vanitat, a l'afany es troba encara amb aquell dalit que no pot satisfer, així com també una dona que hagi estimat massa la beutat del seu cos, ven amb desesper que els cues

se'l mengen i que ço que ella considerava el seu únic bé està ja en plena descomposició. Aquest materialisme desenfrenat i no satisfetes vertaderament el seu purgatori fins que acaba per resignar-se i la pau torna al seu esperit.

Aquells que per a satisfer llur vanitat o llur ambició han atropellat els altres, els que han fet actes reprohables dels quals els acusa la consciència, com que no tenen ja res en què pensar i no hi ha distracció possible, tenen sempre present les seves malifetes. Se'ls presenten constantment, de faiso aclaparadora i sense pietat totes les males accions comeses. El desesper va sempre en augment, no hi ha ni un instant de repòs i no torna la calma al seu esperit fins que un sincer penediment i el seu veritable desig d'evolució i progressar es manifesta tothora. El Catolicisme i d'altres confessions no admeten la teoria de la reencarnació per a pagar el tort fet a l'altri, però n'hi ha d'altres que sí i creiem sincerament que en justa lògica no es pot negar a ningú el dret de rehabilitar-se.

Hem vist ja ço que, en veritat, podríem dir-ne l'infern.

Els llims no poden ésser més que l'estat d'inconsciència més o menys durador.

I per fi tenim que els homes superiors, els esperits selectes, els escollits com deia Jesucrist, aquells que la Teosofia en diu adelantats després del traspàs es troben que per fi gaudeixen ja del repòs ben merescut després de les lluites i amargues sofertes en aquesta vall de llàgrimes. Ja no han de passar necessitats ni preocupacions ni malalties, ja no els manca ni els mancarà res. Estan, com els àngels, molt per damunt de les misèries humanes i tota la seva energia va encaminada a donar llum als altres, a inspirar idees nobles i enlairades, a donar consol als afligits, a donar encert als que van desencaminats però que de bona fe els invoquen, a donar-los moments d'inspiració sublim dels quals en resulten actes meravellosos d'altruisme, d'abnegació constant, d'esperit de sacrifici. Inspiracions també indiscutibles en tots els rams de les ciències i de les arts; per a inspirar sentit d'estricta justícia a jutges i legisladors, per a fer que la pau regni entre els homes de bona voluntat. Són ells els que sense perill i sense temença obren guiatx solament per llur bona voluntat, per llur claríssim discerniment, i guiatx també pels esperits superiors, són els que podem dir-ne els nostres àngels bons, els Mestres que guien la humanitat cap a temps millors.

(S'acabarà)

Una rectificació que no arriba a temps

La cruel opressió que des de fa cinc anys sofreix el poble alemany, és deguda, més que a cap altra circumstància, a l'haver els dirigents de la III^a Internacional, trigat deu anys massa en rectificar el seu error inicial de pretendre monopolitzar el moviment obrer i revolucionari d'arreu del món. Si la crida feta pel valerós Dimitroff l'any 1934 als obrers i demòcrates d'arreu del món incitant-los a posar fi a les seves discòrdies i a unir-se per a la defensa de la Democràcia hagués estat feta deu anys abans, ben segur que l'ex-pintor austríac no hauria pogut mai esclavitzar al poble alemany i molt menys encara imposar la seva voluntat arreu d'Europa, ja que no ha d'oblidar-se i cal recordar-ho — que Hitler no s'emprà del poder per la força de l'organització «nazi» sinó que li fou lliurat sense necessitat de lluitar cap batalla, pel fust Hindenburg des de la Presidència de la República. És, doncs, en l'elecció d'aquest per a ocupar tan significat i alt càrrec, que té el seu origen l'esclavitud a què està sotmès el poble germànic i les circumstàncies de la qual breument anem a analitzar.

En haver-se de procedir, a principis del 1926, a elegir nou President de la República alemanya per la sobtada mort d'Ebert, es formaren dues grans coalicions electorals: una integrada per socialistes, catòlics, demòcrates i algun altre partit de poca significació, recolzant la candidatura del cap del partit demòcrata, Gillem Marx; i una altra constituïda pels grans terratinents, aristòcrates, militaristes i la burgesia tota, que recolzava la del decrepit general Hindenburg. Els comunistes, malgrat els requeriments que els hi foren fets per tal de retirar el seu candidat i recolzar la candidatura del demòcrata Marx, s'obstinaren en mantenir la del seu líder Thaelman. No cal dir com la comtesa electoral a què ens referim fou extremadament renyida i àdhuc violenta, puix que tothom s'adonava de la importància que tal elecció tenia i del que a tots els hi anava, menys els dirigents dels comunistes alemanys, que tot i saber que el seu candidat no tenia la més mínima probabilitat de rebreix, s'entestaren en no voler retirar-lo, facilitant, amb tal absurd procedir, la victòria al candidat de la reacció.